

35. Lásd Mt 28,11–15. A NIKODÉMUS-EVANGÉLIUM 13. fejezete is ezt a történetet színezi ki, hasonló hangsúlyokkal.

36. Ez a frázis Aranyszájú Szent Jánostól származik. Lásd Adv. JUD. HOM 1.2.2. (In: Vattamány Gyula [szerk.]: Aranyszájú Szent János:

BESZÉDEK A ZSIDÓK ELLEN. Wesley János Lelkész-képző Főiskola, 2005. 48.)

37. Utalás Ézs 66,24-re.

38. Ézs 5,20.

39. Gal 3,13.

40. Mt 28,10.

Gellén-Miklós Gábor

ENNYI VOLT

Akarjátok, hogy cincogjak
tovább? Öblös hangon nyávogok.
Felborzolt szőrrel, erélyesen
azért is karmolni fogok.

Sokáig voltam jó fiú.
És még tovább reklámszatyor,
aki a sarokba dobva várta némán,
hátha valaki belekotor.

De vége. Ennyi volt. Türelmem oda.
Most magamtól is kiborulok.
Elárasztok minden lelket és szobát.
Menekülnek előlem emberek, bútorok.

G. István László

NE ÉRJEN TÖBB HOMOK

Hordhatatlan lett, poros kabát,
a gomblyuk széle rojtos, akár egy foszló
ígéret, hogy nekem csak veled. Nap se szívja
így ki színét a homoknak, beáll
a sivatag, úgy hullámszánk a szemek,
akár hajzuvatag fénypásmái közt
a rés, napról napra más a rajz. Vonulnak

tevék, málhájuk barázdát híz, nyomukban
szél egyenget. Bölcsek se tudnak erre
jó szót mondani, a felejtést gyakorolni
kell, nézd a szelet, ahogy a homokkal
gyakorol, ruhával öltöztet követ, a szemeket
gúlába hordja fel, aztán porzanak szanaszét.
Ahogy tárgyak égnek el, és valódi
jelük a füst, mert a lélek eltűnés,
úgy marad csupasz a kő.

Széllel beérni,
a haját fújja el, kabátot ne érjen
több homok.

FÜGGŐKETREC

A gang körbeérő rácsai mentén,
mint egy függőketrec, valahol
felhőkbe tart, lebeg, jutott
eszembe, ez a súlytalan
kötődés, hogy mégis, milyen szoros –
mint két föld, amiben csak a kőolaj
közös, több évezred magmasúlya,
mennyi préselt élet energiája
csapott fel tekintetedből. Mire
kötelez? Ahogy olvad a gerinc, ahogy
csigolyák fogaskerekébe illik
egy ismerős mozdulat. Kezem a
rácson, hangszert penget, a
mélység nem hív, inkább küldene
a függőketrecen túl, hogy van mibe,
szemet lehunyni, óvó szemgödör – hogy a
sírban tükör lehessen a sötét,
amiben nem az én arcom esik szét,
hanem a tiéd.

árnyék nem múlhat el nyomtalanul
városunkról, mi pedig, a hencegő
idióták népe, megtanultunk
együtt élni görcseinkkel.
Kávénkba habot kavarva olvassuk,
hogy urunk magyarázatot vár,
mert álmában izzad minden,
amit ember készített. Örömmel
megírnánk, hogy megfoghatott
a hárommellű szajha átka,
és a lidércnyomás nem pepecsel
többé részletekkel. Beszélő szobraink
helyén azonban levélhullás óta
jutazsákok és lapátok állnak.
Mi magunk a karzat korlátjánál
ücsörgünk. Tétlenül, de jóleső
tudattal, hogy bál után
még egyeztettük óráinkat,
pecsétgyűrűnkben pedig a por
csontszáraz és garantáltan
göröngyöktől mentes.

MÍTOSZOKHOZ

Teremszolga vezet be az olvasóba.
Segít befűzni a család történetét
őrző filmet, azután elbocsátom.
Kezem ügyébe készítem a ceruzát
és az írómappát. A tiszta zsebkendőt,
amivel a könnyeimet majd letörlöm.
Szokás dolga csak, mondta az öregúr,
amikor legutóbb leadtam a számot.
Eleinte mind így állnak föl a géptől,
azután szemük alkalmazkodik
a különös megvilágításhoz,
és záraskor úgy kell kicsöngetni őket.
Ugyanez a költők időmértékes
nyelvén: érzések és erők,
az átváltozás csodáját idézve,
órák alatt kioltják egymást
bennünk. Most búcsúzom.
Az óvatos szavakkal még várhatsz.
A labirintus méhébe szervezett
találkán, remélem, látjuk egymást.